

Vermesser Levente • ODAKINT ÉS IDEBENT

*vermesser
levente*

*odakint
és
idebent*

versek

bookart, 2025

Támogató a Romániai Magyar Demokrata Szövetség
és a Communitas Alapítvány

Szerkesztette Vida Gábor

*A kétségbeesés meg a keserűség nem kizárólagos
két dala ennek a világnak.*

Stephen R. Donaldson: Covenant-krónikák I.

ISBN 978-606-8994-94-9

© Vermesser Levente, 2025

© Bookart, 2025

PHILIA

Az éjjeliőr

Karcsi egy bisztróban ül. Műszak utáni
rumot szürcsöl, előtte kockás füzet.

Ír. Számot jegyez, angyalok nevét,
múlt heti szalagcímet. Kinagyítja őket.
„Örök sodrás a sorsunk.”

A pultnál kockát vetnek. Rágyújt,
rég májusnak áldoz, tünde fénynek.

Kabátja bal zsebében almapár van,
fiúnak, kicsi lánynak. Másik zsebében
ezüstpengő, tört korral számvetés.

Kezet fog, lassan elindul hazafelé,
az éjszakát átadta, megőrizte.

És ahogy ballag az Árpád utcán,
a kabátra vidám hajnalfolt ragad.

Még néhány méter meg néhány perc lesz,
egy reumas, frusztrált panelajtón
simán túljut, a rozsdát megbeszéli.

Most bent van. A lépcső tiszteleg,
és otthon az egész család várja.

Ami egy útirajzból kimaradt

fonott szakállá van
és jócskán szigorú
homlokán új redő
ha szederinda szúr

egy szívós hátizsák
zsebében kis üveg
az első tisztásnál
kortyolunk belőle

mehetnénk jobbra is
a vízmosás felé
de balra indulunk
valami arra húz

ott egykor bánya volt
ma rozsdás sínvasak
alól pislog a múlt
hiábavalóság

légszomjam meglepő
gondot mégsem jelent
a második tisztás
hosszabb pihenőt hoz

ez már az őszi szél
szarvasok ideje
zenéljen rőt avar
mert jön a nagy király

tudjuk hogy látni kell
a koronás vadat
és hirtelen remény
villan kettőnkön át

mondhatnám ennyi csak
hát igen rendszerint
ilyenkor vége is
kihűlő vadnyomok

de aki elkísért
most kezet nyújt nekem
az útelágazás
nem magányjel többé

A lélekember

Ezerkilencszázkilencvenháromban,
a filozófiavizsga után
Iván tojásrántottát sütött,
tejföltől selymeset és annyira
ínycsiklandozót, hogy mindenki
simára nyalta a tányért.
Kedveltük őt, mert megvolt benne
a segítőkészség és a manapság
oly ritka türelem;
a trafikost például rábeszélte,
hogy irigységdémonok helyett
virágot áruljon.
Egy alkalommal felment az űrbe,
már nem tudjuk pontosan,
hogy a Nagymedve vagy a Kismedve volt,
de miután visszajött, a haja hetekig
tele volt csillagközi porral.

Bulgakoviádák

– Mondja meg őszintén, Korovjov úr,
hol hűsöl derék famulusunk,
a korántse-zérus fiatalember,
szóval hogy maga a bölcs Kalszonyer,
aki már jó néhány napja
egy fölöttébb bolyhos törülközőbe
csavarva inas, de pompás testét
buborékot fúvó képpel jár-kel,
mintha a tavasznak örvendező
fülesbagoly lenne?

– A torony órája éjfél üt újra,
s ez vérforralóan vad tény, Messire,
hiszen az újhoid hatalma alatt
ragyog fel pazar mágiánk.
Ami meg Kalszonyert illeti, hát ő
bátorkodnék megjegyezni, hogy
abszolút jogosan piknikre készül,
így most is epret válogat odabent
egy karcsú és mézillatú lánnyal,
május van, zsong a város.

Hibaelhárítás

A szomorúság metrón utazik.
Grandsont hallgat és úgy ül mellettem,
mint egy ügyvéd vagy pszichiáter,
hipergyors, de folyton ingerült
mobilját csitítgatva.

A szemközti ikrek egyike
a bal kisujján ezüstgyűrűt hord,
és az Álmokönyv szerint ez
valakinek veszélyt jelenthet,
de hogy kinek, azzal nincs idő
túl sokat vacakolni, mert az eddig
full merev ellenőr felpattan, majd
a kinyíló ajtó felé sietve
int, hogy kövessük őt.

Szemvillanásnyi idő alatt
magára hagyva a szomorúságot,
már rohanunk is az ikrekkel együtt
a Dózsa György úti aluljáró
tarkán pulzáló zöldségesébe,
ahol a hely látnoka, Johnson,
forró kávéval vendégel minket,
így kezdődik hát reggelünk.

Születésnap köszöntő

Egy nő negyvenközelben
nem éppen légy a tejben,
mögötte húsz meg húsz év,
előtte ugyanannyi
vagy még több lehet akár.

Testéből két gyerek jött,
már erre is köszöntőt
írna bármelyik germán
vagy huncut görög isten,
hát még egy régi barát.

Ki arra jól emlékszik,
hogyan a Marcel Cachinben
lakott egykor ez úrhölgy,
és néha a pompás kávé
után a korzón sétált,

s a valutaváltók látták,
hogyan rajta piros harisnya
volt! Az ám! Egyébként meg
tudta, zöngétlenednek
a hangok rendesen, mert

így lesz csak helyes „malaszka”
(de csak ha sötétben ejted.)
Hát egy ilyen nő volt ez, na...
Ma is van benne karizma,
nem lehet nem szeretni.

Ha ránk nevet, ma is miénk
minden mágia titka!
Varjú, hóbagoly, haris
légterünk biztosítja,
Kolozsvár, Berlin nyitva.

Aztán egy benzinkanna
landol a gőzölgő platzon,
s a belőle kitódulók
zengik Piaf-dús hangon:
„A legjobbakat, Rékánk!

Szerelmes szenvedélyre,
belső összhangra ébredj,
maradj csak mindig éber!
Végül, hogy dalunk ne unják,
hoztunk néhány agátot...
meg negyven üveg zakuszkát!”

Nosztalgiablues

Barátaimnak

rekedt vallomás a nagy buli közben
tükörben merengő konyakospohár
ó titkos éj sűrű cigarettafüstje
itt vagytok mind már csak a csók hiányzik
„a piros dugóhúzóval ne babrálj
ne dúdolj főcímdalt nekem
úgyis csak a tied leszek édes”
harisnyaváltó láb a hálószobában
és ugyanazon szoba laticel betétje
jól bevált albérlet panelpóker

hát így telt a mi ifjúságunk éje
egy szívdobbanásnyira a boldogságtól
de vidám kuncogással hiszen tudtuk
kidolgozhatunk egy új alternatívát
és minden kellék szereplő vagy bűbáj
maximális segítséget nyújt majd
ha megjön végre eljön a hajnal
tejesüveg ült a királyszobor mellett
és a szódavizes ember oldalán
egy kutya amelyik a Petőfi utcán
végigdöcögő szekér bakjáról nézett
és nyelvével a harmatot lefetyelte

azóta már a huszadik évad megy
barátságról hitről vágyról szerelemről
szóltak hogy most az öregkor előtti
legújabb részben ott lesz megint isten
kolozsvári hot dog egy motorháztetőn
itt vagyok én is a bejáratnál
mindannyiunk nevében de nincs gond
mert az emlék derűs délutánja ez
és arcom a napfényben valahogy olyan
mint az örömeben ujjongó kamaszé
akit végre nem int le senki

LUNA

A tanonc

Megtiltották, hogy a napra nézzek.
S míg alászálltam, együtt a porral,
és kitanultam a karcer félhomályát,
tanácsot tartottak, öregekhez méltót:
csöndesíteném hát féktelen erőim,
dolgom ezentúl a józan másolás.
Hallgattam rájuk. Miért ne? Harminc után
az ember inkább hasznos, mint tehetséges.

Így kerültem át a bölcsek műhelyébe,
ahol a dolgok összhangba gyűltek,
az ólom szürkéje vad háborút,
a macskagyökér meg nyugalmat jelzett.
De szétcincáltam én a rendet ott,
bár alig értettem poklot vagy mennyet,
megalázott engem a könyvtár összes könyve,
nem volt türelmem, egy éjjel megszöktem,
futottam csak és magamban nevettem.